

DET UNIVERSELLE RETTFERDIGHETENS HUS

SEKRETARIATET

27. desember 2017

Sendt pr. e-post

[Til en enkelt bahá'í]

Kjære bahá'í-venn!

Det Universelle Rettferdighetens Hus har mottatt din e-post datert 24. mars 2017 ... vedrørende en forespørsel du har fått om bahá'í-samfunnets perspektiv på religiøse fordommer og om hva som gjøres for å hanskens med dette problemet i verden. Vi er blitt bedt om å overbringe følgende kommentarer, som forhåpentligvis vil være til hjelp for deg i ditt svar.

Troens læresetninger forkynner utvetydig at i sin essens er Gud én, og at alle religioner er en enhet.. «Det kan ikke herske noen som helst tvil,» hevder Bahá'u'lláh, «om at verdens folkeslag, uansett rase eller religion, henter sin inspirasjon fra én himmelsk Kilde og er undersåtter av én Gud.» Han forklarer at verdensreligionenes grunnleggere, de store oppdragere av hele menneskeheten, har som sitt felles formål å forene menneskeheten og sikre at sivilisasjonen går fremover. «Alle har de tilhold i samme tabernakel, svever i samme himmel, sitter på samme trone, ytrer samme tale og forkynner den samme tro.» Han tilskynder verdens folk til å: «Omgås tilhengere av alle religioner i vennlighetens og kameratskapets ånd.» Og videre sier han:

At jordens forskjellige menigheter og de mangfoldige religiøse trossystemer aldri bør tillates å fostre fiendtlige følelser blant folk, hører på denne dag til essensen i Guds tro og hans religion. Disse prinsipper og lover, disse solid grunnfestede og mektige systemer, er utgått fra én kilde og er strålene fra ett lys. At de avviker fra hverandre, bør tilskrives de varierende behov i de tidsaldre da de ble forkynt.

Bahá'u'lláh gir samtidig en klar advarsel om de skadelige virkninger av religiøse fordommer og erklærer at «religiøs fanatisme og hat er en verdensfortærende ild, hvis voldsomhet ingen kan slukke. Alene den guddommelige makts hånd evner å utfri menneskeheten fra denne ødeleggende ulykke.» Han oppfordrer bahá'íene til å handle slik at «det støyende oppstyr skapt av religiøs strid og splid, som opphisser jordens folk, lar seg bringe til ro, så ethvert spor derav kan bli fullstendig utslettet.»

‘Abdu’l-Bahá understreker at «de guddommelige religioner må være årsak til enhet menneskene imellom; de må være midlet til enhet og kjærlighet; de må spre allmenn fred, befri folk for enhver fordom, gi fryd og glede, vise vennlighet overfor alle mennesker og avskaffe enhver ulikhet og forskjell.» Han anfører videre at «religion må gi opphav til

samhørighet og kjærlighet. Hvis den blir årsak til kjølig adskillelse, er det ikke behov for den, for religion er som et legemiddel; dersom det forverrer sykdommen, blir det unødvendig.»

Hensikten med sann religion er dermed å frembringe gode frukter, og dersom det i religionens navn avles konflikt, fordommer og hat innen menneskeheten, så skyldes dette uriktige menneskelige fortolkninger og pålegg, som kan overvinnes ved å søke den guddommelige sannhet som ligger i hjertet av enhver religion. «Måtte fanatisme og religiøst sneversyn være ukjent og hele menneskeheten forplikte seg til brorskap,» tilskynder han, «måtte sjeler omgås i fullkommen enighet, jordens nasjoner omsider heise sannhetens fane og verdens religioner tre inn i enhetens guddommelige tempel, for de himmelske religioners grunnlag er én virkelighet.»

Religiøse fordommer utgjør en formidabel hindring for menneskehetens fremgang og velferd. Sammen med mange andre fordommer gjennomsyrrer de samfunnsstrukturen og setter systematisk sitt preg på den individuelle og kollektive bevissthet. Faktisk blir de ofte med overlegg fremelsket og utnyttet gjennom manipulasjon og propaganda ved bruk av metoder som ser bort fra sannheten og fremmer selviske agendaer av politiske eller andre bekvemmelighetshensyn. Et styringssystem som anstår en moden menneskeslekt, vil med tiden oppgi slike måter å splitte folk på for å oppnå og sikre seg makt, for å fremme dagsordener som gavner bare visse grupper eller segmenter i samfunnet på bekostning av andre, og for å styre massene «mot den fordom og fanatisme som undergraver selve grunnlaget for sivilisasjon». Det vil isteden forene folk og kanalisere kapasiteter og ressurser for å fremme «hele menneskeslektens fred, velvære og lykke, dens kunnskap, kultur og industri, dens verdighet, verdi og stade».

De ødeleggende konsekvenser av religiøse fordommer er derfor til stor bekymring for bahá'í-samfunnet. Menneskehetens enhet er tross alt den akse som alle Bahá'u'lláhs læresetninger dreier seg om, og den er samtidig bahá'í-troens driftsprinsipp og dens endelige mål. Forbedringen av verden, dens endelige siktemål, hemmes av denne ulykken. Enn videre har bahá'í-samfunnet selv blitt utsatt for de direkte følgene av religiøse fordommer i nesten to århundrer, særlig i sitt fødeland.

Bahá'ier er likevel trygge på at verdens folk over tid kan lære å svekke og til sist eliminere de religiøse fordommers svøpe. Alle mennesker har rett til samvittighetsfrihet, trosfrihet og ytringsfrihet og plikt til å ha tilbørlig respekt for de samme rettigheter for andre. De kan da møtes med gjensidig respekt og i sine felles verdier finne en felles hensikt og enhet i handling som bidrar til å bygge en bedre verden. Bahá'í-samfunnet bestreber seg for sin del på å fostre mønstre for toleranse, samarbeid og samhørighet på en rekke måter.

Som enkeltmennesker bestreber bahá'ier seg daglig på å leve i samsvar med læresetningene og på å gi troens prinsipper konkret form og å uttrykke dem i handling. «Deres tanker og handlinger,» har Rettferdighetens Hus uttalt, henvendt til verdens bahá'ier, «må være i den grad fri for ethvert spor av fordom – forbundet med rase, religion, økonomi, nasjonalitet, stamme, klasse eller kultur – at endog den fremmede vil se hengivne venner i dere.» Fra sin tidligste alder lærer bahá'ier om verdensreligionenes felles grunnlag, lærer å godta og elske grunnleggerne av dem alle som sin egen, å ta imot personer fra alle religioner eller ingen med vennskap og kameratskap.

I bahá'í-samfunnets anliggender lærer bahá'ier å overskride tradisjonelle barrierer som adskiller folk i det bredere samfunn og skjærper spenninger mellom folk med ulik religiøs

bakgrunn. Shoghi Effendi forklarte at «ethvert organisert samfunn under Bahá'u'lláhs banner bør se det som sin første og ufravikelige forpliktelse å fostre, oppmuntre og beskytte enhver minoritet i sin midte, hvilken tro, rase, klasse eller nasjon den enn tilhører.» Ett eksempel er måten hvorpå alle minoriteter, medregnet de som har en religiøs minoritetsbakgrunn, oppmuntres i sin deltagelse. «Hvis man overhodet skal tolerere noen diskriminering,» har for eksempel Shoghi Effendi uttalt i en diskusjon om de skadelige virkninger av fordommer, «bør det være en diskriminering som ikke er rettet mot, men som snarere skjer til fordel for mindretallet, om det nå er tale om en rase eller en annen minoritet.» Praksisen ved bahá'í-valg er et symbol på dette forsettet om å oppmuntre minoriteter – når det forekommer stemmelikhet og en av de berørte tilhører en minoritetsgruppe i vedkommende samfunn, da blir denne personen uten videre gitt forrang uten at det er nødvendig med en ny avstemning for å oppnå flertall.

Videre deltar bahá'ier i byer og landsbyer verden over i opprettelsen av et livsmønster som stadig flere innbys til å ta del i, uavhengig av bakgrunn. I dette mønsteret, som er et uttrykk for den dynamiske sammenheng mellom livets materielle og åndelige dimensjoner, inngår det undervisningstimer for åndelig oppdragelse av barn der disse også utvikler en dyp forståelse for den grunnleggende enheten mellom de ulike verdensreligioner; det inngår grupper som hjelper unge mennesker til å manøvrere gjennom en avgjørende fase i livet og til å motstå de skadelige krefter som særlig sikter seg inn mot dem; det finnes studiesirkler der deltagerne utveksler tanker om tilværelsens åndelige natur og bygger kapasitet til å tjene sitt eget og det omgivende samfunn; det innbefatter sammenkomster for kollektiv tilbedelse som styrker samfunnets andaktspreg; og med tiden inkluderer det en økende rekke bestrebelsers på sosial og økonomisk utvikling. Dette mønsteret for samfunnets liv leder til fremveksten av pulserende og målbevisste nye samfunn der forhold bygges på menneskehetens enhet, allmenn deltagelse, rettferdighet og fordomsfrihet. Alle er velkomne. Prosessen som utfolder seg, søker å fostre samarbeid og bygge kapasitet innen enhver gruppe mennesker – uten hensyn til klasse eller religiøs bakgrunn, etnisitet eller rase, kjønn eller sosial status – til å reise seg og bidra til sivilisasjonens fremskritt.

Et annet område som bahá'í-samfunnet har viet stadig større oppmerksomhet, er deltagelse i diskurser som har betydelig innvirkning på menneskehetens velvære. Dets innsats i denne henseende har vært innrettet mot å delta i samtaler i en stadig videre rekke rom på internasjonale og nasjonale nivåer, ved å arbeide skulder ved skulder sammen med likesinnede organisasjoner og individer, og – der det er mulig – forsøke å stimulere rådslagningsprosesser og trekke ut underliggende prinsipper som det kan bygges enighet og gjensidig forståelse rundt. Ganske mange av disse diskursene, slik som de som gjelder religionens rolle i samfunnet, religiøs sameksistens og religions- eller trosfrihet, tar direkte opp den tvingende nødvendigheten av å beseire den utfordring som religiøse fordommer utgjør.

I lys av dette har bahá'í-samfunnet særlig vært en aktiv initiativtager til tverr-religiøse aktiviteter helt fra sin begynnelse av, og har arbeidet side ved side med andre for å øke forståelse og samarbeid religioner imellom. Det som den tverr-religiøse bevegelsen har oppnådd, ble fremhevet i et brev fra Det Universelle Rettferdighetens Hus til verdens religiøse ledere i april 2002. Brevet understreket også at selv så konstruktiv bevegelsens innsats pr. dato hadde vært, så strakk den ikke til for effektivt å takle den voksende utfordringen som religiøs fordomsfullhet og fanatisme utgjorde; det var behov for mer. «For hver dag som går,» erklarte brevet, «øker faren for at de religiøse fordommers tiltagende ild vil tenne en

verdensbrann med konsekvenser vi ikke kan forestille oss,» og Rettferdighetens Hus anmodet sterkt om en seriøs vurdering av den utfordring dette utgjør for religiøst lederskap.

En stor del av bahá'í-samfunnets innsats har i grunnen vært innrettet mot å takle den dypereliggende årsaken til religiøse fordommer – uvitenhet. «Videreføringen av uvitenhet,» har Rettferdighetens Hus uttalt, «er en svært alvorlig form for undertrykkelse; den forsterker de mange fordomsmurene som danner hindringer for gjennomføringen av menneskehetens enhet ... Tilgang til kunnskap er ethvert menneskes rettighet, og å delta i å utvikle, anvende og utbre den er et ansvar som alle må påta seg i det store foretagende å skulle bygge en fremgangsrik verdenssivilisasjon, enhver etter egne talenter og evner.» Denne orienteringen har særlig vist seg i bahá'í-samfunnets fokusering på undervisning, som har vært et sentralt anliggende helt siden troens begynnelse. Den er kommet til uttrykk i dets bestrebelser for å hjelpe individer til å pleie en voksende bevissthet om og evne til å gjenkjenne fordommer og motvirke dem; i dets praksis med å gjøre bruk av rådslagningsprosesser i alle sine anliggender; og i dets engasjement for og understøttelse av de to kunnskapssystemer vitenskap og religion som nødvendige for sivilisasjonens fremgang. Videre tjener utviklingen av tankelivet og uavhengig undersøkelse av virkeligheten, som begge er høyt verdsatt i bahá'í-skriftene, til å utruste individer for å skille sannhet fra falskhet, noe som er så nødvendig om enhetshemmende fordommer, overtroiske oppfatninger og uttjente tradisjoner skal elimineres. 'Abdu'l-Bahá forsikrer i denne henseende at «når først enhver sjel undersøker sannheten, vil samfunnet bli utfridd fra det mørke som stadig gjentakelse av fortiden består i».

Med kjærlige bahá'í-hilsener,

Sekretariatet